

Am Bas-àr

le

SEONAG, BEAN ALASDAIR.

CHA robh fios agam dé a theirinn am feasgar ud, an uair a dh'ainmich am ministir as a' chùbaid gun robh an coimhthional a' dol a chumail bas-àr!

Air an rathad dhachaidh as an t-seirbhis, bha a h-uile duine riamh a' bruidhinn mu dheidhinn, agus bha mi fhéin a' cumail cluas ri claisneachd feuch an cluinninn gu dé an seòrsa rud a bh'ann. Bha Curstaidh Alasdair agus bean a' ghriasaiche agus cop orra mar a b' àbhaist, ach cha deanainn bun no bàrr de'n ghnòthaich.

Chaidh a h-uile càil gu dòigheil gus an robh mi gu bhith aig ceann an rathaid, an uair a thionndaidh Curstaidh rium fhéin agus a thubhairt i "Nach tu fhéin a tha sàmhach a Sheonag! Cha chuala sinn fhathast gu dé do bhàrail air a' bhas-àr?" Cha do leig mi orm gun cuala mi i, an dòchas gun tòisicheadh cuideigin eile a' bruidhinn. Ach feuch an do thòisich! 'S ann a thàinig i nall ri mo thaobh agus chuir i a' cheisd a rithist.

"An dearbh rud a bha dhith air muinntir an àite so" arsa mise thar mo ghualine, agus mar a rinn Sealbh, ràinig mi'n geata anns a' bhruidhinn, agus ghabh mi roid a steach—a' deanamh leisgeal air choireigin mu'n bhuntàta a bhith dol 'na ruadhan.

Bha Alasdair air ceann a stocainnean aig an teine an uair a chaidh mi steach. A nise, faodaidh tu rudan a ràdha ris an duine agad fhéin nach can thu ri duine sam bith eile, agus thubhairt mi ris, dìreach ann an clàr an aodainn—"Alasdair, dé a th'ann am bas-àr?" (Bha Alasdair aig obair a Hydro ann an Canaich fad dà bhliadhna agus chan eil sgrios air nach eil fios aige.) Thog e a cheann as an "Fhianuis."

"Bas-àr" ars' esan. "Nam bitheadh tusa a' leughadh a' Ghazette bhiodh fios agad air a sin. Nach eil comanachadh mór uamhasach mar a bh'aca ann an Steòrnabhagh an uiridh."

"Se sin a bha mi fhéin a' smaoinichadh," arsa mise. "Uill, tha fear gu bhith againn ann an so cuideachd, agus mar a bheil mise air mo mhealladh bithidh làn an tighe de dhaoine againn." Agus leis a sin, chuimhnich mi air a' bhuntàta agus chaidh mi sìos dh'an cheann shìos. Cha tug sinn an còrr guth air a' bhas-àr.

Ach feuchadh sibhse, maduinn Di-Màirt nach ann a fhuair mi fhéin litir bho bhean a' mhinistir 'gam iarraidh sìos chun a' Mhansa gus na stàilichean a chur air dòigh.

"Stàilichean" arsa mi fhéin ri Alasdair "'s ann a tha so gu bhith nas coltaiche ri féill na ri comanachadh!"

"Chan eil an sin" thubhairt e "ach cainnt bean a' mhinistir, 's i cho Gallda co-dhiùbh. 'S dòcha gur e sin am facal a th'aca ann am Muile airson bùird a' chomanachaidh. Ach 's e'n rud nach eil mise a' tuigsinn carson a tha boirionnaich a' gabhail gnothuich ri rudan de'n t-seòrsa sin. B'fheàrr gu mór sin fhàgail aig na h-éildeirean a tha air a bhith ga dhèanamh bhon a bha Noah 'na leanabh."